ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Με έναν πολύ χοντροκομμένο χειρισμό επιχειρεί η ναζιστική οργάνωση να αντιμετωπίσει τις κυρώσεις του νόμου. Προσπαθεί να μας πείσει ότι, αν αλλάξει το όνομά της, θα απαλλαγεί από όσα βαρύνουν την ίδια και τα στελέχη της

Του Ιού, από την "Εφημεριδα Συντακτών του Σαββατοκύριακου"

Αύριο ανοίγει τυπικά το Τριώδιο. Για τη Χρυσή Αυγή, βέβαια, η περίοδος της Αποκριάς έχει ξεκινήσει από την περασμένη βδομάδα, με την κατάθεση στον Αρειο Πάγο του καταστατικού της Εθνικής Αυγής, ενός δήθεν νέου κόμματος, το οποίο δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ίδια η Χρυσή Αυγή με άλλο όνομα. Η ίδρυση του νέου κόμματος ανακοινώθηκε πανηγυρικά το περασμένο Σάββατο, κατά τη διάρκεια της ετήσιας συγκέντρωσης της οργάνωσης. Μάλιστα τη σχετική δήλωση έκανε ο ίδιος ο Κασιδιάρης, λέγοντας ότι *«οι Ελληνες πατριώτες, οι Ελληνες εθνικιστές θα έχουν τη δυνατότητα να εκφραστούν στις εκλογές, διότι όπως ενημερώθηκα Ελληνες πατριώτες, Ελληνες εθνικιστές τους οποίους δεν έχουν μπλέξει σε εγκληματικές οργανώσεις, έχουν λευκά ποινικά μητρώα, ίδρυσαν το πατριωτικό κόμμα Εθνική Αυγή».* Και είχαμε έτσι την παγκόσμια πρωτοτυπία να προβάλλεται η δημιουργία ενός κόμματος από τον εκπρόσωπο ενός άλλου.

Για το είδος αυτής της πρωτοβουλίας, η ίδια η Χρυσή Αυγή δεν αφήνει καμιά αμφιβολία. Οπως αναφέρει στην ιστοσελίδα της, πρόκειται για μια *«ντρίμπλα στο πολιτικό κατεστημένο».* Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι η ηγεσία της Χρυσής Αυγής εκτός Κορυδαλλού όχι μόνο δεν κάνει καμιά προσπάθεια να εμφανίσει το νέο μόρφωμα ως κάτι το διαφορετικό, αλλά αντίθετα τονίζει προκλητικά την ταύτιση των δύο *«Αυγών»*. Και έμμεσα ομολογεί ότι ο μοναδικός λόγος που προχώρησε σ' αυτή την κίνηση δεν είναι άλλος από την ενίσχυση των υπερασπιστικών της ισχυρισμών ως προς τις διώξεις που έχουν ασκηθεί εις

βάρος στελεχών της για την ίδρυση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση.

Ομολογία ενοχής

Εξαιρετικό ενδιαφέρον έχει η δήλωση που κατατέθηκε στον Αρειο Πάγο για την κατοχύρωση της Εθνικής Αυγής. Οι υπεύθυνοι της οργάνωσης δεν αρκέστηκαν στο νέο όνομα και το νέο σήμα, αλλά φρόντισαν να συνοδεύουν τη δήλωσή τους με ένα νέο καταστατικό, το οποίο συνυπογράφουν και 206 *«ιδρυτικά μέλη».*

Αυτά όλα δεν απαιτούνταν για τυπικούς λόγους. Ελάχιστα κόμματα έχουν καταθέσει στον Αρειο Πάγο κάτι περισσότερο από μια τυπική ολιγόλογη δήλωση και ένα όνομα ως υπεύθυνο-αρχηγό. Τα χρειαζόταν, όμως, η οργάνωση για να ετοιμάσει την υπερασπιστική της γραμμή.

Οπως έχει ήδη εντοπιστεί από τον Τύπο, το καταστατικό της Εθνικής Αυγής είναι πανομοιότυπο με εκείνο που παρουσίασε το καλοκαίρι του 2012 ως δικό της η Χρυσή Αυγή. Αυτούσια άρθρα, με την ίδια αρίθμηση και τις ίδιες διατυπώσεις, έχουν μεταφερθεί από το ένα στο άλλο. Υπάρχουν όμως ορισμένες κραυγαλέες διαφορές, οι οποίες συμπίπτουν απολύτως με τα σημεία εκείνα τα οποία συνδέονται με σημεία της δράσης της οργάνωσης που βρίσκονται υπό δικαστική διερεύνηση.

Θυμίζουμε εδώ ότι το πραγματικό ιδρυτικό καταστατικό της Χρυσής Αυγής, από τη δεκαετία του 1980, το οποίο έχει αποκαλύψει η «Εφ.Συν.», περιέγραφε πολύ αναλυτικά τη ναζιστική ιδεολογία και τη διφυή υπόσταση της οργάνωσης (πολιτικό-στρατιωτικό σκέλος), καθώς και την παντοδυναμία του Αρχηγού-Φίρερ.

Αλλά όπως αποδείχτηκε, ακόμα και αυτό το καταστατικό του 2012, το οποίο εμφανώς είχε συνταχθεί ειδικά ως βιτρίνα για τον Αρειο Πάγο, δεν ήταν απαλλαγμένο από κάποιες αναφορές, τις οποίες σήμερα οι δικηγόροι της οργάνωσης επέλεξαν να απαλείψουν.

Αν συγκρίνει κανείς το καταστατικό της Χρυσής Αυγής του 2012 και εκείνο της Εθνικής Αυγής του 2014, θα διαπιστώσει ορισμένες ελάχιστες αλλά σκόπιμες τροποποιήσεις:

– Την αντικατάσταση της ονομασίας «γενικός γραμματέας» για τον Αρχηγό με την ονομασία «πρόεδρος», η οποία προφανώς θεωρήθηκε πιο καθώς πρέπει.

– Την προσθήκη της «κοινοβουλευτικής ομάδας» ως οργάνου του κόμματος, κάτι που δεν υπήρχε στο υπόδειγμα του 2012, με εμφανή στόχο να ενισχυθεί η «κοινοβουλευτική» διάσταση της οργάνωσης.

– Την απάλειψη από τους λόγους διαγραφής κάποιου μέλους των συμπεριφορών «που εκθέτουν το κόμμα». Προφανώς θεωρήθηκε άκαιρη η διατύπωση σε μια περίοδο δικαστικής διερεύνησης της εγκληματικής δραστηριότητας των μελών.

– Τη μείωση των συνέδρων από 300 σε 200, καθώς και τη μείωση του αριθμού των μελών διαφόρων οργάνων του κόμματος. Εδώ φαίνεται ότι προεξοφλείται η αριθμητική συρρίκνωση της οργάνωσης.

– Λείπουν και οι λεπτομέρειες για τον τρόπο εκλογής συνέδρων, αλλά έχουν διαγραφεί και οι ειδικές προθεσμίες που αφορούν το συνέδριο και αποτελούν «παράπτωμα», προφανώς επειδή δεν προβλέπεται να τηρούνται από δω και στο εξής.

– Εκεί που συμφωνούν τα δύο καταστατικά (όπως και το γνήσιο καταστατικό της δεκαετίας του ’80), είναι ότι «ανώτατο όργανο» του κόμματος είναι ο Αρχηγός, είτε αυτός ονομάζεται γενικός γραμματέας (Χρυσή Αυγή, 2012) είτε πρόεδρος (Εθνική Αυγή, 2014). Το σχετικό άρθρο (17) έρχεται φυσικά σε ευθεία αντίθεση με προηγούμενο άρθρο (10), με το οποίο ο Αρχηγός τοποθετείται ιεραρχικά σε κατώτερη θέση από το Συνέδριο. Μάλιστα στο σημερινό καταστατικό έχει εξαλειφθεί η διάταξη, σύμφωνα με την οποία η δικαιοδοσία του Αρχηγού περιορίζεται μεταξύ των δύο συνεδρίων.

– Σημαντικό είναι ότι έχει απαλειφθεί η ονομασία «πυρήνες» για τις τοπικές οργανώσεις (άρθρο 26), κάτι που συνδέεται ευθέως με τις διώξεις εις βάρος πυρηναρχών της οργάνωσης.

– Εχει επίσης απαλειφθεί το άρθρο που πρόβλεπε τη συγκρότηση και τη χρηματοδότηση αστικών μη κερδοσκοπικών εταιρειών για τη διενέργεια «φιλανθρωπικών» δραστηριοτήτων «μόνο για Ελληνες».

– Στην αρχή του καταστατικού έχει επίσης αφαιρεθεί η αναφορά στο Μνημόνιο (κάτι που υπονόμευε το καταστατικό του 2012, εφόσον αποδείκνυε ότι ήταν πρόσφατο δημιούργημα για να κρύψει κάτι άλλο), αλλά και στα «εκατομμύρια λαθρομετανάστες», έτσι ώστε να μη θυμίζει την αντιμεταναστευτική ρατσιστική ρητορεία της «μητρικής» οργάνωσης.

Αλλά η μόνη ουσιαστική διαφορά μεταξύ των δύο καταστατικών είναι ότι το πρόσφατο συνοδεύεται από 206 υπογραφές «συνιδρυτών».

Ανάμεσά τους διακρίνονται πολύ γνωστά ονόματα χρυσαυγιτών – «πολιτευτές» και «πυρηνάρχες» της οργάνωσης, συνοδευόμενοι από μέλη των οικογενειών τους. Για τους

λόγους που υποχρέωσαν την οργάνωση να δημοσιοποιήσει τόσο πολλά ονόματα μπορεί κανείς να υποθέσει πολλά.

Το σίγουρο είναι ότι όπως δεν φρόντισε να αλλάξει τίποτα ουσιαστικό στο καταστατικό της Εθνικής Αυγής σε σχέση με εκείνο της Χρυσής Αυγής, έτσι και τα πρόσωπα που στελεχώνουν το κόμμα «βιτρίνα» δεν διαθέτουν ούτε στοιχειώδη αυτονομία από τη μητρική οργάνωση.

Ο εμφανιζόμενος ως «πρόεδρος» Μιχαήλ Γιαννόγκωνας είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της Χρυσής Αυγής και υποψήφιος της οργάνωσης στις εκλογές του 2009 και του 2012 (Β΄ Αθήνας). Ο εμφανιζόμενος ως εκπρόσωπος του κόμματος απόστρατος της Πυροσβεστικής Σταύρος Κρίκος, κι αυτός υποψήφιος στην Α΄ Πειραιά.

Ξεχωρίζουμε από τις πρώτες υπογραφές τον πυρηνάρχη Ιωαννίνων Ιωάννη Μέμο, τον πυρηνάρχη Αιγίου Βασίλη Μερτή, τον υποψήφιο στην Α΄ Αθήνας Πέτρο Καψάλη, το στέλεχος της οργάνωσης στον Πειραιά Παναγιώτη Μπαμπάνη, τον Σταύρο Τσιλιμιγκάκη (Πέραμα), τον Ιωάννη Τολιόπουλο (υποψήφιο στον Εβρο και έναν από την ομάδα των χρυσαυγιτών που μετείχε στο επεισόδιο της Βέροιας πριν από τις εκλογές του 2012), τη Μαρία Κουτάτση (συνυποψήφια του Κασιδιάρη στο υπόλοιπο Αττικής) κλπ. κλπ.

Οσο για τη σοβαρότητα του νέου εγχειρήματος αρκεί να σημειώσει κανείς ότι όλοι αυτοί αυτοδίκαια διαγράφονται από τη Χρυσή Αυγή, σύμφωνα και με τα δύο καταστατικά, τα οποία προβλέπουν ως λόγο διαγραφής *«την εγγραφή σε άλλο κόμμα ή πολιτικό φορέα»* (άρθρο 8). Αστεία πράγματα.

Το όνομά μας (δεν) είναι η ψυχή μας

Ο Μιχάλης Γιαννόγκωνας, που εμφανίζεται ως «πρόεδρος» της εναλλακτικής Εθνικής Αυγής, είναι μόνιμος συνοδός του Κασιδιάρη

Δεν είναι καινούργιο φαινόμενο στην Ευρώπη η αλλαγή της ονομασίας κομμάτων της Ακροδεξιάς, όταν κατηγορούνται για παραβίαση του νόμου. Είναι πολύ γνωστή, λ.χ., η περίπτωση του Vlaams Blok (Φλαμανδικό Μέτωπο). Οταν το 2004 το Εφετείο του Βελγίου έκρινε ότι το κόμμα αυτό παραβιάζει τον αντιρατσιστικό νόμο, εκείνο μετονομάστηκε μέσα σε μια βδομάδα σε Vlaams Belang (Φλαμανδικό Συμφέρον) και συνέχισε την ανοδική του πορεία. Αλλά το έκανε αφού πρώτα απάλειψε από τις προγραμματικές του θέσεις τις

επίδικες ρατσιστικές αναφορές, ενώ φρόντισε και να απαλλαγεί από ορισμένα ακραία εξτρεμιστικά στοιχεία, τα οποία χρησιμοποιούσαν τη βία στο πεζοδρόμιο.

Γνωστή είναι επίσης η μετατροπή του νεοφασιστικού MSI στη δεξιά-συντηρητική Εθνική Συμμαχία από τον Φίνι στην Ιταλία κατά τη δεκαετία του 1990. Αλλά αυτή ήταν μια πραγματική πολιτική μετατόπιση και μια ριζική απόρριψη του φασιστικού και του αντισημιτικού παρελθόντος του κόμματος.

Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με κάτι παρόμοιο. Η Χρυσή Αυγή ανοιχτά δηλώνει ότι επιδιώκει απλά να εξαπατήσει την έννομη τάξη, παραμένοντας και με τη νέα της ονομασία πιστή στην ίδια εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία και πρακτική.

Πρόκειται για μια μέθοδο που η οργάνωση έχει εξαγγείλει πάμπολλες φορές εδώ και είκοσι χρόνια, από τότε δηλαδή που άρχισαν να γίνονται ευρύτερα γνωστές οι επιθέσεις των «ομάδων κρούσης» που μετονομάστηκαν «φάλαγγα» και κατέληξαν σ’ αυτά που γνωρίζουν σήμερα όλοι ως «Τάγματα Εφόδου». Από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 ο Μιχαλολιάκος δήλωνε δεξιά και αριστερά ότι η Χρυσή Αυγή πρόκειται να αλλάξει το όνομά της. Κυρίως, βέβαια, κάθε φορά που το όνομα της οργάνωσης εμπλεκόταν σε κάποια βίαιη ενέργεια. Χαρακτηριστική η απάντηση του Μιχαλολιάκου πριν από δέκα χρόνια σε ερώτηση δημοσιογράφου αν φοβάται μήπως η οργάνωσή του τεθεί εκτός νόμου. *«Τι να φοβηθούμε; Οι ιδέες δεν σταματάνε με νόμους!»* Και όταν ο δημοσιογράφος επέμεινε «κι αν σας κηρύξουν παρανόμους;», ο Αρχηγός ήταν έτοιμος να τον ειρωνευτεί: «Α, πολύ ωραία! Θα αλλάξουμε όνομα. Ηδη έχουμε βαρεθεί το παλαιό!» («Νέοι Ανθρωποι», 17.5.2002).

Μάλιστα η Χρυσή Αυγή έχει ήδη εφαρμόσει τη μέθοδο του «στρίβειν διά της μετονομασίας». Ηταν το φθινόπωρο 2005, όταν η οργάνωση αισθάνθηκε στριμωγμένη πολιτικά, αφού η προσπάθειά της να διοργανώσει το διεθνές «Φεστιβάλ Μίσους» στην Ελλάδα με ομόφρονές της από όλη την Ευρώπη κατέληξε σε φιάσκο. Οι τοπικές κοινωνίες, τα πολιτικά κόμματα και η κυβέρνηση για πρώτη φορά αντέδρασαν με έντονο τρόπο. Οι ναζιστές απομονώθηκαν. Μάλιστα, κάτω απ’ αυτή την πίεση υποχρεώθηκε και ο καταζητούμενος υπαρχηγός της οργάνωσης Αντώνιος Ανδρουτσόπουλος να παραδοθεί στις αρχές, επτά χρόνια μετά την επίθεση της «Φάλαγγας» που λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή στον Δημήτρη Κουσουρή τον Ιούνιο του 1998. Στις αρχές Δεκεμβρίου 2005 ο Μιχαλολιάκος ανακοίνωσε την αναστολή *«κάθε πολιτικής δραστηριότητας»* της οργάνωσης, καταγγέλλοντας ότι *«ζούμε σε ένα καθεστώς που, εις ό,τι αφορά τουλάχιστον τους Ελληνες Εθνικιστές, δεν υπάρχει πολιτική ελευθερία».* Πανομοιότυπη δήλωση, μ’ αυτά που λένε τώρα οι εκπρόσωποι της οργάνωσης. Μάλιστα τότε είχε κλείσει και η εφημερίδα της οργάνωσης και ο Αρχηγός αρθρογραφούσε

στον «Ελεύθερο Κόσμο», με εκδότη τον τότε υπαρχηγό του Δημήτριο Ζαφειρόπουλο.

Πολύ γρήγορα έγινε αντιληπτό ότι η «αναστολή» ήταν μόνο για τα μάτια του κόσμου. Στην πραγματικότητα η δραστηριότητα της Χρυσής Αυγής διοχετευόταν στο «μετωπικό» σχήμα Πατριωτική Συμμαχία, το οποίο είχε ιδρυθεί στις 21 Απριλίου 2004, με φιλοδοξία να εκφράσει την «ευρύτερη» Ακροδεξιά. Οπως μάλιστα διαπιστώσαμε τότε, στην ουσία δεν ήταν παρά ένα απλό μασκάρεμα. Από τα 9 γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας, τα 3 ήταν επίσης γραφεία της Χρυσής Αυγής (Κόρινθος, Καλαμάτα, Βόλος), ενώ τα κεντρικά της Αθήνας στέγαζαν το βιβλιοπωλείο της οργάνωσης. Ακόμη και τα τηλέφωνά τους ταυτίζονταν: από τα 8 κινητά «αγωνιστικών πυρήνων» της Πατριωτικής Συμμαχίας στη Βόρεια Ελλάδα, π.χ., τα 6 ανήκαν τον Δεκέμβριο του 2005 στους αντίστοιχους «πυρήνες δράσεως» της Χρυσής Αυγής (Αλεξάνδρεια, Ξάνθη, Καστοριά, Φλώρινα, Πτολεμαΐδα, Σκύδρα).

Με τον τρόπο αυτό ο Μιχαλολιάκος κέρδισε λίγο χρόνο και έριξε στάχτη στα μάτια των μέσων ενημέρωσης που είχαν αρχίσει να κατανοούν τον τρόπο δράσης της οργάνωσης. Μόλις πέρασε ο συναγερμός, τέσσερις μήνες αργότερα, η Χρυσή Αυγή επανεμφανίστηκε, ενώ σε έναν χρόνο η Πατριωτική Συμμαχία διαλύθηκε. Αλλά στο κρίσιμο διάστημα φάνηκε ότι υπάρχει μια «κοινοβουλευτική» οργάνωση, στην οποία δεν μπορεί να προσάψει κανείς τίποτα, ενώ η Χρυσή Αυγή ήταν εξαφανισμένη.

Το κρυφτούλι και ο νόμος

Αυτά σχεδιάζει η οργάνωση. Απέναντι σ’ αυτή την τακτική αναδίπλωση, για μία ακόμα φορά η πολιτεία μοιάζει ανοχύρωτη, ενώ οι συζητήσεις για τον τρόπο εφαρμογής του νόμου αναδεικνύουν το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα, παρά τις αποκαλύψεις για τη δράση της οργάνωσης, επικρατεί ο δισταγμός. Είναι, πράγματι, τόσο θλιβερές όλες αυτές οι αποκαλύψεις, τόσο απίστευτα όσα γνωρίζουμε πλέον με ντοκουμέντα για την εσωτερική της δομή, την καθημερινότητα των μελών της, τη μύησή τους στον εθνικοσοσιαλισμό, τα «εκπαιδευτικά» τους προγράμματα, που δυσκολευόμαστε ακόμα να το χωνέψουμε ότι αυτού του είδους η δραστηριότητα μπορεί ακόμα να έχει υποστηρικτές στη χώρα μας.

Αλλά αυτή η διστακτικότητα δεν είναι σημερινή. Εδώ και πολλά χρόνια, κάθε φορά που ερχόταν στη δημοσιότητα η δραστηριότητα της οργάνωσης, ξεκινούσε μια δημόσια συζήτηση για τη «σκοπιμότητα» ή την «αποτελεσματικότητα» μιας δικαστικής αντιμετώπισης της οργάνωσης. Και έτσι όχι μόνο χάθηκε πολύτιμος χρόνος, αλλά αφέθηκε –στο όνομα της ελευθερίας της έκφρασης– να σέρνεται στο περιθώριο της πολιτικής ζωής

μια οργάνωση που χρησιμοποιεί τη δολοφονική βία ως μέθοδο πολιτικής επικράτησης.

Σε μία από τις σπάνιες φορές που απασχόλησε την ελληνική Βουλή το ζήτημα αυτό, τον Φεβρουάριο του 1998, φάνηκε η αμηχανία του πολιτικού συστήματος απέναντι στην εγκληματική δράση της οργάνωσης. Απαντώντας στον βουλευτή του Συνασπισμού Πέτρο Κουναλάκη, ο υπουργός Δικαιοσύνης του ΠΑΣΟΚ Ευάγγελος Γιαννόπουλος αναρωτιόταν φωναχτά: «*Η Χρυσή Αυγή είναι ιδεολογία;*» Και απαντούσε μόνος του: «*Η Χρυσή Αυγή δεν είναι ιδεολογία. Εχω αναθέσει και σε επιτελείο του υπουργείου μου να συλλέξει τα στοιχεία. Είναι καθαρός φασισμός. Και ως φασισμός είναι δολοφονική πράξη, δολοφονική ιδεολογία εναντίον του πολιτεύματος*». Αλλά ακριβώς μετά την κατηγορηματική αυτή διαπίστωση ο υπουργός έκανε πίσω: «Πρέπει να εξετάσουμε το θέμα. Μην περιπέσουμε σε καμιά άκρη και λένε ότι στην Ελλάδα διώκονται οι ιδέες». Και η κατάληξη: «*Να το εξετάσουμε. Να έλθουν και τα κόμματα εδώ. Να κάνετε μια επερώτηση ώστε να γίνει μια γενικευμένη συζήτηση, να πάρουμε μια θέση*». Φυσικά αυτή η «γενικευμένη συζήτηση» δεν έγινε ποτέ.

Τέσσερις μήνες μετά τη συζήτηση αυτή στη βουλή είχαμε την επίθεση της δεκαμελούς φάλαγγας κατά των Κουσουρή-Καραμπατσόλη-Φωτιάδη. Και πάλι δεν έγινε τίποτα. Καμιά ουσιαστική αντίδραση δεν υπήρξε ακόμα και όταν έπειτα από πολλά χρόνια εκδόθηκε η τελεσίδικη απόφαση για την υπόθεση αυτή, με την οποία αναγνωριζόταν ότι το έγκλημα έγινε από δεκαμελή φάλαγγα της Χρυσής Αυγής και ότι οι δράστες ενήργησαν «έχοντας αποφασίσει να τελέσουν το κακούργημα της ανθρωποκτονίας με πρόθεση, […] απέτυχαν όμως και δεν ολοκλήρωσαν τελικά τον ανθρωποκτόνο σκοπό τους από αίτια εξωτερικά και ανεξάρτητα της θελήσεώς τους».

Αυτή και άλλες παρόμοιες τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις περιγράφουν με σαφήνεια τον τρόπο δράσης της Χρυσής Αυγής. Επιβεβαιώνουν δηλαδή ότι η παραβατική έως εγκληματική δράση των στελεχών της πραγματοποιείται στο πλαίσιο της οργάνωσης και όχι ως ατομική εκτροπή από τη νομιμότητα. Υπήρχε, δηλαδή, από το 2009 μια δικαστική απόφαση με την οποία περιγραφόταν η σχέση της οργάνωσης με τα Τάγματα Εφόδου. Αλλά από τότε έπρεπε να περάσουν τέσσερα χρόνια έως ότου να αντιληφθούν οι δικαστικές αρχές ότι αυτή η δράση ισοδυναμεί με όσα αναφέρει το άρθρο 187 του Π.Κ. για τις εγκληματικές οργανώσεις.

Αντίθετα από όσα ισχυρίζεται η οργάνωση, δεν είναι η πολιτική εξουσία που επέβαλε τώρα την εφαρμογή του νόμου. Ισχύει το αντίθετο. Τόσα χρόνια, ήταν η πολιτική εξουσία που εμπόδιζε τη δικαστική να προχωρήσει στο αυτονόητο επόμενο βήμα, παγιδευμένη από συζητήσεις παρόμοιες μ’ αυτήν του 1998 στη Βουλή. Μάλιστα υπάρχουν ακόμα και σήμερα κάποιοι πολιτευόμενοι ή πολιτικοί αναλυτές που αναζητούν κάθε τόσο προσχήματα για να

αμφισβητήσουν τη δικαστική διερεύνηση που επιτέλους έχει ξεκινήσει.

Βασικό τους επιχείρημα, ότι οι διώξεις μπορεί να ωφελήσουν την οργάνωση, τονίζοντας τον «αντισυστημικό» της χαρακτήρα. Λες και η εφαρμογή του νόμου πρέπει να υπόκειται στις μετρήσεις των δημοσκόπων.

Σε όλους αυτούς –στους οποίους δυστυχώς συμπεριλαμβάνονται ακόμα και συνταγματολόγοι– αντιπροτείνουμε μια άλλη μέτρηση: ρωτήστε τους Γιατρούς του Κόσμου για τον αριθμό των χτυπημένων μεταναστών που φτάνουν τους τελευταίους μήνες για πρώτες βοήθειες στα ιατρεία τους, σε σχέση με τον αριθμό που έφτανε πριν από την άσκηση των διώξεων, μετρήστε τη μείωση των νυχτερινών επιθέσεων κατά μεταναστών και τότε ίσως καταλάβετε.

Το δεδικασμένο του Αρείου Πάγου

Παππάς, Κασιδιάρης και Ηλιόπουλος στον Αρειο Πάγο μηνύουν το ΠΑΣΟΚ, ενώ η οργάνωση βρισκόταν υπό δικαστική έρευνα μετά τη δολοφονία Φύσσα (12.10.2013)

Πίσω από το βάσιμο επιχείρημα ότι το ελληνικό Σύνταγμα δεν προβλέπει την απαγόρευση ενός κόμματος έχουν κατά καιρούς οχυρωθεί όλες οι πολιτικές απραξίας απέναντι στη ρατσιστική και ναζιστική βία. Με τη διακωμώδηση των θεσμών που προκαλεί σκόπιμα η Χρυσή Αυγή, μέσω της μεταμφίεσής της σε Εθνική τοιαύτη, γινόμαστε θεατές του ίδιου έργου στον δημόσιο διάλογο.

Είναι αλήθεια ότι κατά τις συζητήσεις για το Σύνταγμα του 1975, το οποίο ισχύει τροποποιημένο, απορρίφθηκε η πρόβλεψη του αρχικού Σχεδίου, σύμφωνα με την οποία «κόμματα, των οποίων η δράσις τείνει εις ανατροπήν του ελευθέρου δημοκρατικού πολιτεύματος ή εκθέτει εις κίνδυνον την εδαφικήν ακεραιότητα της χώρας, τίθενται εκτός νόμου δι’ αποφάσεως του κατά το άρθρον 100 του παρόντος Δικαστηρίου». Το άρθρο αυτό απορρίφθηκε με πρόταση του γενικού εισηγητή της μειοψηφίας Δημήτρη Τσάτσου, με τον

οποίο συμφώνησαν και τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης και τελικά συντάχθηκε μαζί τους και η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Υπήρχε τότε μια γενική ευαισθησία των κομμάτων του Κέντρου και της Αριστεράς, εφόσον το ΚΚΕ είχε μόλις προ μηνών νομιμοποιηθεί, ενώ η «ανατρεπτική» δύναμη της Ακροδεξιάς και των νοσταλγών της χούντας δεν εκφραζόταν μέσω κάποιου κόμματος, αλλά μέσω κινήσεων στο στράτευμα και απειλών πραξικοπήματος.

Ενδιαφέρον όμως έχει το σκεπτικό της απόρριψης του άρθρου αυτού. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, συμφωνώντας με τον Τσάτσο, υποστήριξε ότι πρέπει να διώκεται η πράξη και όχι το φρόνημα. Αλλά ως προς την «ανατροπή του πολιτεύματος», αν το πρεσβεύει αυτό κάποιο κόμμα, κατά τον Παπανδρέου είναι «ποινικό αδίκημα». Αυτό, έλεγε ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ, ισχύει ειδικά για τα κόμματα, γιατί αυτά εάν πρεσβεύουν την ανατροπή του πολιτεύματος, την επιχειρούν κιόλας: «Εάν είμαι κομματικός μηχανισμός και πρεσβεύω, φυσικά δρω, διότι είμαι κομματικός μηχανισμός» (Συνεδρίαση 22.4.1975). Η απόρριψη της ευθείας πρόβλεψης για απαγόρευση κομμάτων αντικαταστάθηκε από τη διάταξη του άρθρου 29 παρ. 1, η οποία ορίζει ότι η οργάνωση και η δράση των κομμάτων *«οφείλει να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος».* Οσο ευρεία ερμηνεία και αν δοθεί στη συνταγματική αυτή διάταξη, ασφαλώς δεν μπορεί να καλύψει μια ναζιστική οργάνωση που δρα με Τάγματα Εφόδου, όπως κι αν ονομάζεται αυτό.

Διαθέτουμε, μάλιστα, και ενός είδους δεδικασμένο. Ο Αρειος Πάγος έχει αποφανθεί πως φασιστικά κόμματα είναι αντίθετα με τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Με την απόφαση 4/2007 της 1ης Σεπτεμβρίου 2007, το Α’ Πολιτικό Τμήμα του Αρείου Πάγου ανακήρυξε έναν υποψήφιο ως μεμονωμένο υποψήφιο χωρίς τον τίτλο του συνδυασμού «Νέος Φασισμός» που είχε υποβάλει. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, *«ο μεμονωμένος υποψήφιος Αθανάσιος Δασκαλόπουλος θα ανακηρυχθεί ως μεμονωμένος χωρίς το δηλωθέν όνομα Νέος Φασισμός, γιατί αυτό αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 37 παρ. 5γ’ του π.δ. 96/5.6.2007, συνδυαζόμενη με τη διάταξη του άρθρου 29 παρ. 1 του Συντάγματος».*

Η διάταξη του π.δ. 96 που επικαλείται το Ανώτατο Δικαστήριο αναφέρει ότι *«απαγορεύεται η χρήση ως ονόματος και εμβλήματος ή σήματος κόμματος [...] συμβόλων ή εμβλημάτων του δικτατορικού καθεστώτος της 21ης Απριλίου 1967 ή φωτογραφιών προσώπων που έχουν καταδικαστεί για τη συμμετοχή τους σ’ αυτό»*. Οσο για τον συνδυασμό των δύο διατάξεων (του π.δ. και του Συντάγματος), δεν επιτρέπει ασφαλώς την ανακήρυξη ενός κόμματος το οποίο δεν έχει απλώς «σύμβολα» αλλά ταυτίζεται με τον ιστορικό φασισμό και ναζισμό.

Προς την ίδια κατεύθυνση οδηγούν και οι διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας μας. Η έκθεση

της Επιτροπής του ΟΗΕ για την Εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων, η οποία αναφέρεται στην εφαρμογή από την Ελλάδα της Διεθνούς Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των μορφών Φυλετικών Διακρίσεων, είναι σαφής: *«Η Επιτροπή απευθύνει σύσταση στο κράτος-μέλος να απαγορεύσει συγκεκριμένα νεοναζιστικές ομάδες από την επικράτειά του και να λάβει πιο αποτελεσματικά μέτρα για να διασφαλίσει την ανεκτικότητα απέναντι σε πρόσωπα με διαφορετική εθνοτική καταγωγή»* (CERD, 28.8.2009).

Διαβάστε

* *Βουλή των Ελλήνων, «Πρακτικά των συνεδριάσεων της Ολομέλειας της Βουλής, των συζητήσεων επί του Συντάγματος 1975». (Εκ του Εθνικού Τυπογραφείου, Αθήναι, Αύγουστος 1975). Η συζήτηση για το ενδεχόμενο συνταγματικής απαγόρευσης κομμάτων και οι λόγοι για τους οποίους δεν περιλήφθηκε σχετική διάταξη στο τελικό Σύνταγμα. Η αναφορά για τα κόμματα που επιδιώκουν την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος.*

Δείτε

* *«Χρυσοί Φρουροί»*

http://goo.gl/Y6kqm8

Ντοκιμαντέρ που γύρισε ομάδα φοιτητών του Παντείου μετά την εκλογική εκτίναξη της Χρυσής Αυγής στις δημοτικές εκλογές του 2010 στην Αθήνα. Οι μετέπειτα γνωστοί πρωταγωνιστές της ναζιστικής οργάνωσης μιλούν ανοιχτά στον φακό για τις απόψεις και τη δράση τους.

Συνδεθείτε

* *https://www.facebook.com/xa.dytattikh*

Η σελίδα του Μιχάλη Γιαννόγκωνα, στενού συνεργάτη του Ηλία Κασιδιάρη και «προέδρου» εν αναμονή της Εθνικής Αυγής.

* *http://stavroskrikosxryshavgi.blogspot.gr*

Το ιστολόγιο του Σταύρου Κρίκου, εκπροσώπου της οργάνωσης Εθνικής Αυγής και στελέχους της Χρυσής Αυγής στον Πειραιά.

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά, Δημήτρης Ψαρράς
ios@efsyn.gr

Πηγή:efsyn.gr